

REVIDERET SAMLENOTAT

Klima-, Energi- og Bygningsministeriet
15. december 2014

Forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af Doha-ændringen til Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer og om den fælles opfyldelse af forpligtelserne i forbindelse hermed (Ratifikation af den anden forpligtelsesperiode for Kyotoprotokollen)

KOM(2013) 768

Revideret notat. Ændringer er markeret med fed.

1. Resumé

Europa-Kommissionen har den 6. november 2013 fremsat forslag til Rådets afgørelse vedrørende EU's ratifikation af Doha-ændringerne og den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen. EU's mål for perioden vil være et udledningsniveau på 80 pct. af niveauet i 1990 set som et gennemsnit over perioden. Dette svarer til den samlede europæiske reduktionsindsats, der er aftalt under Klima- og Energipakken fra 2008, og forslaget vil derfor ikke have selvstændige konsekvenser i forhold til hverken den europæiske eller danske klimapolitik. Det vil sige, at der ikke bliver stillet yderligere reduktionskrav. EU forpligter sig i fællesskab og inkluderer Island i denne fællesskabsforpligtelse. EU som fællesskab tildeles Kyoto-udledningsrettigheder svarende til de planlagte ETS-kvoter (de kvoteomfattede sektorer), mens de enkelte medlemsstater tildeles Kyoto-enheder svarende til deres målsætning inden for de ikke-kvoteomfattede sektorer (non-ETS). LULUCF og udledningerne fra NF_3 inkluderes i opgørelserne under Kyotoprotokollen, selvom de ikke er omfattet af Klima- og Energipakken. Kommissionen forventer ikke, at dette vil have betydning for mulighederne for at leve op til forpligtelserne, men vil følge især LULUCF nøje.

Med forslaget har fulgt et forslag til ændringer i EU-forordning 525/2013 – overvågningsmekanismen – således, at man sikrer den tekniske gennemførelse af deltagelsen i anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen. Der blev opnået enighed med Europa-Parlamentet om ændringen af EU-forordning 525/2013 den 15. maj 2014.

Forslagene forventes ikke at påvirke eksisterende dansk lovgivning. Folketinget vil efterfølgende skulle træffe beslutning om dansk ratifikation af Doha-ændringerne på baggrund af Rådets afgørelse.

Formandsskabet fremsatte den 12. december et alternativt kompromisforslag til ratifikation. Forslaget introducerer en mekanisme, der efter periodens ophør (efter 2020) fordeler EU's mulige overskud af FN-enheder (overopfyldelse) mellem EU-landene efter en fastlagt fordelingsnøgle.

Sagen er sat på miljørådsmødet den 17. december 2014 til politisk enighed.

2. Baggrund

Kommissionen har ved KOM(2013) 768 og KOM(2013) 769 af 6. november 2013 fremsat: 1) Forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af Doha-ændringen til Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers rammekonvention om klimæændringer og om den fælles opfyldelse af forpligtelserne i forbindelse hermed (ratifikation af den anden forpligtelsesperiode for Kyotoprotokollen), 2) Forslag til ændringer af EU-forordning nr. 525/2013 (Overvågningsmekanismen) for så vidt angår den tekniske gennemførelse af anden forpligtelsesperiode for Kyotoprotokollen (vedtaget den 15. maj 2014). Forslagene er oversendt til Rådet den 6. november 2013 i dansk sprogversion. Forslagene er fremsat med hjemmel i TEUF artikel 192(1) og artikel 218(6)(a).

Forslagene skal vedtages med kvalificeret flertal i Rådet. Ratifikation af anden forpligtelsesperiode for Kyotoprotokollen er en rådsbeslutning, der kræver Europa-Parlamentets godkendelse af, at Unionen indgår anden forpligtelsesperiode. Ændringen af forordning 525/2013 (Overvågningsmekanismen) er blevet behandlet efter den almindelige lovgivningsprocedure. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal. Ændringen af EU-forordning 525/2013 blev endeligt vedtaget den 15. maj 2014.

På den attende partskonference (COP18) under De Forenede Nationers Rammekonvention om klimæændringer, afholdt i Doha, Qatar, i december 2012, traf parterne beslutning om, at der skal være en anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers Rammekonvention om Klimæændringer, når den første periode udløb med udgangen af 2012 ("Doha-ændringen"). Anden forpligtelsesperiode vil løbe i perioden fra 1. januar 2013 til 31. december 2020.

Under første forpligtelsesperiode (2008-2012) opfyldte EU og medlemsstaterne deres forpligtelser i fællesskab. Ved vedtagelse af Doha-ændringen i december 2012 gav EU og medlemsstaterne udtryk for, at de også i anden forpligtelsesperiode har til hensigt at opfylde deres forpligtelse i fællesskab og gøre det sammen med Kroatien og Island.

Med Kommissionens forslag til ratifikation er vilkårene for den fælles opfyldelse beskrevet og fastlagt. Når forslaget er vedtaget, og EU dermed har fastlagt ratifikationsteksten for den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen, vil samtlige medlemsstater skulle gennemføre en national ratifikationsproces. Den nationale ratifikation vil ske på baggrund af den endelige ratifikationstekst, der opnås enighed om i EU, og der vil i sagens natur ikke være mulighed for at justere på vilkår og lignende i denne fase.

Det er forventningen, at EU's ratifikationstekst vil være på plads inden udgangen af 2014, og Kommissionen lægger op til, at de nationale ratifikationsprocesser i medlemsstaterne bør være tilendebragt senest den 16. februar 2015 med henblik på EU's og medlemsstaternes samtidige ratifikation umiddelbart derefter.

Ratifikationen baseret på Kommissionens forhandlede forslag blev blokeret første gang forud for miljørådsmødet i juni 2014, hvor det ellers var forventningen, at der kunne være opnået enighed om sagen. Efter dette har man afventet et modforslag fra det land, der blokerede en aftale i Rådet. Et modforslag blev fremsat i november 2014, men blev efterfølgende afvist af de øvrige medlemsstater og Kommissionen på COREPER-mødet den 19. november 2014. På baggrund af videre forhandlinger har formandskabet fremsat et nyt kompromisforslag, der blev præsenteret fredag den 12. december under COP20 i Lima.

Sagen er sat på miljørådsmødet den 17. december 2014 til politisk drøftelse med henblik på at opnå enighed i Rådet.

3. Formål og indhold

Forslaget til Rådets afgørelse om ratifikation danner grundlaget for EU's indgåelse af Doha-ændringen til Kyotoprotokollen. Forslaget skal vedtages med Europa-Parlamentets godkendelse. Forslaget indeholder desuden i to vedlagte bilag en række specifikationer af vilkårene for opfyldelse af EU's forpligtelse. Selve Doha-ændringerne er ligeledes vedlagt ratifikationsudkastet.

Hovedindholdet i Doha-ændringerne til Kyotoprotokollen er følgende:

- Parterne påtager sig reduktionsmål for perioden 2013-2020. Parternes gennemsnitlige udledning pr. år i perioden må ikke overskride reduktionsmålet. EU forpligtiger sig i den forbindelse til ikke at udlede mere end 80 pct. af udledningsniveauet i 1990.
- NF_3 (Nitrogentriflourid) føjes til listen over drivhusgasser under Kyotoprotokollen, og parterne vil fremover stå til regnskab for udledningen af NF_3 . De historiske udledninger af NF_3 er i EU meget lave (næsten nul), men der er en stigende global trend, og gassen er en stærk drivhusgas.
- Kyotoprotokollen tilføjes en såkaldt "Ambitionsmekanisme". Det vil fremover være nemmere for en part at opjustere sit formelle reduktionsmål, skulle der være vilje hertil. Tidligere krævede det konsensus blandt parterne forud for en vedtagelse og genratifikation af tre fjerdedele af parterne, før den kunne træde i kraft. Fremover vil et nyt, skærpet mål kunne vedtages af en part, såfremt der ikke er tre fjerdedele af parterne, der gør indsigelse. Ikrafttrædelse vil ikke længere kræve ratifikation. EU har været fortalere for denne ændring, da man som følge af forpligtigelsesperiodens længde (8 år mod tidligere 5 år) ønskede at gøre det lettere at opjustere målet undervejs.
- Tilpasning af emissionstildelingene: For at sikre, at emissionerne i perioden 2013-2020 ikke stiger, lægges der et loft over tildelingen af emissionstilladelser. Loftet betyder, at de gennemsnitlige udledninger i årene 2013-2020 ikke overstiger gennemsnittet af udledningerne i 2008-2010. Dette er uden betydning for EU som helhed, hvor de samlede udledninger udviser et fald siden 2008-2010.
- Der indføres en afgift på 2 pct., der falder den første gang, der foretages en international overførelse af Kyotoprotokollens emissionsenheder (AAU'er) – dvs. en handel mellem lande - samt ved udstedelse af emissionsreduktionsenheder (ERU'er) – den såkaldte "del af indtægterne". Indtægterne herfra skal gå til den internationale klimafond.
- Effekterne af skovforvaltning bliver obligatorisk i perioden 2013-2020. Skovforvaltning er et delelement af LULUCF, der dækker over effekten af arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug. LULUCF-sektoren kan dels optræde som nettoudledningskilde, der vil belaste det samlede drivhusgasregnskab, og dels som nettooptag, hvorved der genereres en såkaldt Removal Unit (RMU-kredit), der bruges til at forbedre det samlede drivhusgasregnskab. Parterne til Kyotoprotokollen skal fremover i relation til deres Kyoto-regnskab inkludere effekterne fra skovbrug både fra ny skov plantet efter 1990 og fra forvaltning af skov fra før 1990. Skovforvaltningen var ikke obligatorisk under 1. forpligtigelsesperiode under Kyotoprotokollen. Endvidere vil effekten af forvaltning af skove fra før 1990 fremover blive vurderet ud fra et referenceniveau (den forventede udvikling i skovens biomasse). Tidligere blev effekten baseret på tilvæksten underkastet en mængdebegrænsning. Ændringen vil i store træk betyde, at bidraget fra skove fra før 1990 forventes at blive meget lavt. For lande, der har tilvalgt det, er der en forpligtelse til fortsat at opgøre og rapportere effekten af forvaltningen af landbrugsjorde og græsningsarealer.

Vedlagt forslaget til Rådets afgørelse om ratifikation er to bilag, der beskriver de specifikke rammer for EU's opfyldelse af forpligtelserne. Hovedpointerne i bilag I (Meddelelse om vilkårene for fælles opfyldelse) er:

- EU opfylder i fællesskab. Som under første forpligtelsesperiode vil EU opfylde reduktionsmålet i fællesskab. De enkelte medlemsstater vil derfor ikke få et særskilt reduktionsmål i opgørelsen over reduktionsmål for perioden 2013-2020.
- EU's fællesskabsindsats omfatter Island. Island indgav i 2009 til Rådet en anmodning om at blive en del af den fælles EU-forpligtelse, hvilket Rådet hilste velkommen. Der er redegjort for principperne for Islands deltagelse i den fælles forpligtelse i forslaget til ratifikationen. Da Island ikke er (og ved EU's ratifikation af Doha-ændringerne ikke forventes at være) medlem af EU, skal der indgås en separat international aftale mellem EU, medlemsstaterne og Island, hvor Islands emissionsniveau fastsættes. Disse forhandlinger foregår i et særskilt forløb. Både EU og samtlige medlemsstater vil skulle ratificere aftalen med Island.
- Hver medlemsstat kan øge sin reduktionsindsats ved at annullere Kyoto-enheder; en skærpelse af det samlede EU-mål i forbindelse med ambitionsmekanismen kan kun ske i fællesskab.
- EU betragter annulleringsmekanismen i Doha-ændringerne som gældende for EU som helhed. EU vil ikke få annulleret emissionstilladelser som følge af denne tilpasningsmekanisme.
- EU's fordeling af Kyoto-emissionsenheder vil være tilpasset Klima- og Energipakkens struktur. Tildelingen af Kyotoprotollens emissionsenheder (AAU'er), der knytter sig til emissioner fra den kvoteomfattede sektor (ETS) vil ske til EU som helhed, mens emissionsenhederne, der knytter sig til de ikke-kvoteomfattede sektorer (non-ETS) vil blive tildelt de enkelte lande.
- Mængden af emissionsenheder (AAU'er) tildelt de enkelte medlemsstater (vedrørende de ikke-kvoteomfattede sektorer) vil være lig den mængde, medlemsstaterne er blevet tildelt under Klima- og Energipakkens byrdefordelingsaftale vedrørende non-ETS-udledninger. Den konkrete mængde er beskrevet i bilaget. Tallet for Island udestår, indtil den internationale aftale med Island er på plads.
- Reduktion af NF_3 indgår ikke i Klima- og Energipakkens struktur, da udledningerne vurderes at være ubetydelige. Med ratifikationen vil NF_3 fremover skulle indgå i medlemsstaternes emissionsopgørelse og modregnes i de nationale emissionstildelinger.
- Effekten af LULUCF indgår ikke i Klima- og Energipakkens struktur, men med ratifikationen bliver det obligatorisk at inddrage LULUCF-effekten af ny skov fra efter 1990 samt forvaltning af skov fra før 1990 i Kyoto-opgørelsen. Medlemslandene vil derfor skulle opgøre effekterne (positive eller negative) af skovforvaltning etc. i forhold til Kyoto-forpligtelsen og med udgangspunkt i de AAU'er, der er tildelt de enkelte medlemsstater, mens de samme LULUCF-effekter ikke vil have nogen indflydelse i forhold til de mål, der er sat med Klima- og Energipakken. Kommissionen antager pga. ændring i metoden (udvikling i forhold til reference-forløb), at det samlede europæiske bidrag fra LULUCF er omkring nul, men vil følge udviklingen nøje. Skulle medlemsstater, trods fornuftige politikker på området, opleve store, uforudsete udledninger fra LULUCF-sektoren, vil Kommissionen overveje at foreslå en mekanisme, der kan bistå enkelte medlemsstater. Forslaget tager ikke stilling til, hvad medlemsstaterne kan bruge udstedte RMU-kreditter til, hvorfor det står landene frit for at annullere disse kreditter – f.eks. som led i en mere ambitiøs national klima-målsætning.
- Gennemførelse af rapporteringsforpligtelser. Ifølge Kyotoprotokollen skal parterne senest den 15. april 2015 forelægge en rapport for at lette beregningerne af emissionstildelinger og sikre overvågningsforpligtelserne. Kommissionen vil på vegne af EU udarbejde denne rapport.

Bilag II (Kompetenceerklæring) ajourfører den kompetenceerklæring, der blev udfærdiget i forbindelse med Kyotoprotokollen i 2002. Den indeholder nu samtlige 28 medlemsstater.

Kroatien er pr. 1. juli 2013 indtrådt som medlem i EU. Vilkårene for den fælles opfyldelse og indgåelse af Doha-ændringen vil derfor gælde for Kroatien på samme måde som for de øvrige medlemsstater. Kommissionen har i den forbindelse truffet gennemførelsesafgørelse om et emissionsniveau, der er tildelt Kroatien.

Sammen med forslaget til ratifikation har Kommissionen fremsendt forslag til forordning om ændring af forordning (EU) nr. 525/2013 (Overvågningsmekanismen) for så vidt angår den tekniske gennemførelse af Kyotoprotokollen efter 2012. Denne blev vedtaget 15. maj 2014 efter den almindelige lovgivningsprocedure.

Ændringerne i "Overvågningsmekanismen" skal nødvendigvis gennemføres, såfremt ratifikationen af den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen gennemføres.

Formandsskabet fremsatte den 12. december 2014 et alternativt kompromisforslag til ratifikation. Forslaget introducerer en mekanisme, der efter periodens ophør (efter 2020) fordeler EU's mulige overskud af FN enheder (overopfyldelse) mellem EU landene efter en fastlagt fordelingsnøgle.

4. Europa-Parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentet skal i henhold til TEUF artikel 192(1) og artikel 218(6)(a) godkende forslaget om ratifikation af anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen. Der foreligger endnu ikke en udmelding fra Europa-Parlamentet på dette område og dette forventes først, når Rådet har fastlagt sin holdning.

Europa-Parlamentet har i henhold til TEUF artikel 192(1) været inddraget i den almindelige lovgivningsprocedure forud for en vedtagelse af ændringen af Overvågningsmekanismen. Der blev i april 2014 opnået enighed om ændringen med Europa-Parlamentet forud for den endelige vedtagelse.

5. Nærhedsprincippet

Spørgsmålet om nærhedsprincippet vurderes ikke at være relevant. Danmark har allerede tilsluttet sig den fælles europæiske klimapolitik og i den forbindelse forholdt sig til spørgsmålet om nærhedsprincippet.

6. Gældende dansk ret

Kommissionens ratifikationsforslag vil ikke påvirke eksisterende dansk lovgivning. Folketinget vil efterfølgende skulle træffe beslutning om dansk ratifikation af Doha-ændringerne på baggrund af Rådets afgørelse om indgåelse af Doha-ændringen til Kyotoprotokollen.

7. Konsekvenser

Kommissionens forslag til ratifikation af den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen vil i overordnede træk ikke have selvstændige konsekvenser i forhold til hverken den europæiske eller danske klimapolitik. EU's Klima- og Energipakke sikrer, at EU når Kyoto-målsætningen for perioden 2013-2020, og ratifikationen betyder derfor ingen øgede reduktionsbyrder for EU eller medlemsstaterne. Ratifikationen ændrer ligeledes ikke ved den europæiske model for klimapolitik med et fælleseuropæisk kvotemarked og en række nationale ikke-kvotefattede målsætninger. Ratifikationen vurderes derfor umiddelbart ikke at have nogen selvstændige statsfinansielle, samfundsøkonomiske eller administrative konsekvenser eller økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Det foreligger dog en mulighed for en samfundsøkonomisk og statsfinansiell omkostning i relation til "del af indtægterne"-mekanismen under Doha-ændringerne, men den vurderes at være af ubetydelig størrelsesorden, som det beskrives nedenfor.

Beskyttelsesniveauet vurderes ikke at blive påvirket, idet der ikke vurderes at være selvstændige konsekvenser for tilrettelæggelsen og intensiteten af den danske eller europæiske klimaindsats. Der vil være lovgivningsmæssige konsekvenser, idet Folketinget efterfølgende skal ratificere Dohaændringerne på baggrund af Rådets afgørelse om indgåelse af Doha-ændringen til Kyoto-protokollen.

I forhold til konsekvenserne af forslaget indhold kan følgende bemærkes:

- Det nationale emissionsniveau: Med en samlet mængde emissionsenheder for 2013-2020 på 269.321.526 beregnet med de fra opgørelsesåret 2013 gældende globale opvarmningspotentialer, er der umiddelbart fuld overensstemmelse mellem mængden af emissionstildelinger til Danmark i ratifikationsforslaget og de tildelinger, der er vedtaget under Klima- og Energipakkens byrdefordelingsaftale.
- LULUCF: Danmark har allerede under Kyoto-protokollens første periode tilvalgt at gøre brug af ikke-obligatoriske LULUCF-effekter til målopfyldelse, herunder skovforvaltningen af skove fra før 1990. Kommissionens forslag ændrer ikke ved Danmarks forpligtelse under Kyoto-protokollen til at opgøre og medregne emissioner og optag fra LULUCF, eller ved Danmarks mulighed for at anvende denne medregning i forhold til et nationalt mål, som er mere ambitiøst end Danmarks forpligtelse under Klima- og Energipakken. Inklusionen af skovforvaltning vil derfor ikke umiddelbart medføre nye og ikke forudsete vilkår for målopfyldelsen. Den nye opgørelsesmetode forventes at reducere bidraget fra skove fra før 1990 til omtrent nul. Det forventes dog fortsat, baseret på de seneste fremskrivninger med tilhørende usikkerheder, at LULUCF vil bidrage positivt til den samlede danske klimaindsats over perioden 2014-2020 i forhold til det nationale reduktionsmål.
- NF₃: Inklusionen af denne gas i listen over drivhusgasser forventes at have meget ringe betydning for de danske udledninger.
- "Del af indtægterne"-mekanismen, som er en del af Doha-ændringerne, fastsætter en afgift på 2 pct. af den første, internationale overførsel med Kyoto-protokollens emissionsenheder (AAU'er). Afgiften vil ikke have betydning for virksomhedernes handel med kvoter på kvotemarkedet (ETS-markedet) internt i EU, men vil gøre sig gældende, når EU-lande mellem hinanden handler med emissionstilladelser tilknyttet de nationale, ikke-kvoteomfattede målsætninger. Handel med AAU'er mellem lande vil ske uden en markedspris i gængs forstand, men som en bilateral politisk forhandling med udgangspunkt i købers behov og sælgers forventninger. Fordelingen af afgiftens byrde vil være en del af disse politiske forhandlinger, og der kan derfor ikke på forhånd siges noget om, hvilken part (køber eller sælger) der vil bære byrden. Det vurderes ikke, at denne afgift vil have en mærkbar betydning for Danmark, da det p.t. er forventningen, at både Danmark og EU som helhed overopfylder sin målsætning for de ikke-kvoteomfattede sektorer for 2020. Det kan derfor forventes, at prisen på emissionstilladelser knyttet til de ikke-kvoteomfattede sektorer vil være meget lav, hvis nogen. Skulle Danmark forsøge at sælge af sin overopfyldelse under 2020-målsætningen under disse omstændigheder, vil et eventuelt tab som følge af en 2 pct. afgift (efter de politiske forhandlinger om pris og vilkår) være af begrænset omfang. Dette scenario skal ses i forhold til den nationale målsætning på 40 pct. reduktion i 2020, samt mulighederne for og værdien ved at overføre nationale overopfyldelse til næste forpligtelsesperiode efter 2020.

Konsekvenserne af formandsskabets kompromisforslag er, ud over de ovenfor anførte som følge af Kommissionens oprindelige forslag, begrænsede:

- **Der indføres en fordelingsmekanisme, som efter EU's afregning til FN efter 2020 forde-
ler et eventuelt overskud af AAU'er fra kvotemarkedet. Overskuddet vil opstå, hvis ud-**

ledningerne i EU's kvotesektor bliver mindre end udledningsloftet over kvotesektoren. Det er forbundet med stor usikkerhed at vurdere størrelsen af overskuddet, men det kan blive betydeligt.

Da værdien af FN-enhederne efter 2020 forventes at være tæt på eller lig nul, vurderes fordelingsmekanismen dog at have begrænset betydning uanset det samlede overskud. Den lave værdi skyldes, at der ikke forventes efterspørgsel efter FN-enhederne til brug for 2013-2020-regnskabet kombineret med, at man ikke forventer, at enhederne kan overføres til en periode efter 2020.

Introduktionen af en fordelingsmekanisme er et nyt element i forhold til Kommissionens forslag til EU's ratifikation af anden forpligtelsesperiode. Det vurderes dog, at forslaget holder sig inden for allerede vedtagne rammer under EU's Klima- og Energipakke og ikke vil påføre medlemsstaterne yderligere forpligtelser eller resultere i en udvanding af den miljømæssige integritet, hverken under det nuværende eller fremtidige forpligtelsesregime. Der er tale om et fordelingsinstrument, der først aktiveres, når EU har afregnet endeligt med FN, og som forventes alene at håndtere enheder uden reel økonomisk værdi, hvorfor selve fordelingsnøglens udformning er uden reelle konsekvenser.

8. Høring

Kommissionens forslag til ratifikation inkl. bilag er sendt i teknisk høring til erhvervslivet, relevante organisationer og offentlige myndigheder med frist til den 22. november 2013 samt i høring til Specialudvalget med frist til den 17. december 2013.

Der blev modtaget høringssvar fra 15 parter, hvor alle, på nær to, ingen bemærkninger havde. Den ene part, 3F, påpegede, at de gerne så, Danmark og EU arbejder for, at begrænsningen af gasemissioner fra skibs- og flytrafik ikke kun gælder på national eller EU plan, men også interkontinentalt.

Den anden part, VedvarendeEnergi, støttede ratifikationen, men anbefalede dertil, at Danmark arbejder for: En 30 pct. målsætning for EU i 2020, at EU afholder sig fra brugen af fleksible mekanismer og tidligere periodes overopfyldelse til målopfyldelse, at man regulerer NF₃-gasser i et andet regi end klimaregulering samt øger fokus på at kunne inddrage LULUCF i europæisk klimapolitik i fremtiden.

En enkelt part kunne ikke under fristen afgive høringssvar og ville derfor ikke tages til indtægt for en holdning til forslaget.

I forbindelse med møde i Specialudvalget for Klima-, Energi- og Bygningspolitik den 6. februar 2014 gav 92-gruppen udtryk for, at man fra dansk side bør være opmærksom på inklusionen af LULUCF og sikre, at det ikke fører til udvanding af den europæiske indsats.

Samlenotatet blev behandlet på et møde i Klima-, Energi- og Bygningspolitisk Specialudvalg den 17. november 2014. Der kom i den forbindelse ingen høringssvar.

9. Generelle forventninger til andre landes holdninger

Der har i forbindelse med arbejdsgruppemøder vist sig at være en bred opbakning til ratifikationsforslaget. En gruppe lande har understreget behovet for at ratificere hurtigt af hensyn til EU's rolle i de internationale klimaforhandlinger samt de hjemlige ratifikationsprocesser. En enkelt medlemsstat har fremsat ønske til en ændring af arkitekturen for den fælles opfyldelse, som Kommissionens forslag bygger på.

Med hensyn til en separat international aftale med Island om deltagelse i den fælles opfyldelse med EU, er der efter en række forhandlinger mellem Island og EU enighed om indholdet i denne aftale. Det forventes ikke, at indgåelse af aftalen med Island vil give anledning til uenighed i Rådet.

Formandskabet fremsatte den 12. december et alternativt forslag, der forsøger at imødekomme blokering af vedtagelse i Rådet. Dette kompromisforslag er sat på dagsordenen for miljørådsmødet den 17. december 2014. Der forventes umiddelbart at være opbakning til formandskabets kompromistekst.

10. Regeringens generelle holdning

Regeringens generelle holdning til **Kommissionens** ratifikationsforslag og ændringsforslaget til overvågningsmekanismen er positiv. **Kommissionens** ratifikationsforslag ligger i forlængelse af den danske holdning til EU's positionering i de globale klimaforhandlinger og holder sig inden for allerede vedtagne rammer under De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer og EU's Klima- og Energipakke.

For så vidt angår LULUCF samt NF3-gas finder regeringen det særligt vigtigt, at håndteringen af uforudsete, negative LULUCF- og NF3-gas bidrag sker på en måde, der ikke kompromitterer miljøhensyn og den samlede reduktionsindsats i EU.

Regeringen støtter først og fremmest Kommissionens forslag, men kan også støtte formandskabets kompromisforslag. Det vurderes, at forslaget holder sig inden for de allerede vedtagne rammer under EU's Klima- og Energipakke og ikke vil påføre medlemsstaterne yderligere forpligtelser eller resultere i en udvanding af den miljømæssige integritet hverken under det nuværende eller fremtidige forpligtelsesregime. Der er tale om et fordelingsinstrument, der først aktiveres, når EU har afregnet endeligt med FN, og som forventes alene at håndtere enheder uden reel økonomisk værdi, hvorfor selve fordelingsnøglens udformning er uden reelle konsekvenser.

11. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen har været forelagt til forhandlingsoplæg i Folketingets Europaudvalg den 28. februar 2014. **Sagen blev forelagt til orientering den 5. december 2014.**